

Kyra Angie

Együtt vagy egyedül?
Áldott teher I.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Kyra Angie

EGYÜTT VAGY EGYEDÜL?

Áldott teher I.

HELMA Kiadó 2025

© Kyra Angie

Minden jog fenntartva.
A könyv bármely részének közléséhez a kiadó
előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978-963-639-948-1

Kiadja a HELMA kiadó 2025. 06. 01.

Borító: Bakó Lilla

Olvasószerkesztő: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

Korrektor: Mirkó Ágnes/A. M. Summer

**A HELMA Kiadó gondozásában eddig
megjelent könyvek Kyra Angie szerzőtől:**

- Camberrai kalandok – 2023
- Soha ne mond, hogy soha – 2023
- Együtt vagy egyedül? – 2025

**A könyvek megvásárolhatóak többféle
formátumban a HELMA kiadó weboldalán:
www.helma.hu.**

Nyomdai kivitelezés:
BOOKS FACTORY Sp. z o.o.
ul. Cukrowa 22
71-004 Szczecin
Poland

„Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál!”

(Madách Imre: Ember tragédiája)

Első fejezet

– Mi a fenére várjak, Chris? – pattantam fel harciasan. Szembe fordultam az ágyamon terpeszkedő, saját trollkodásán nevetgélő barátommal. Annyira utálok, hogy megint itt tartunk. Sajnálom, hogy megöltem és kipukkasztottam a tervezgetős idillt, de választ akarok végre. Elegem van, hogy Chris mindig elintézi a család, a megállapodás kérdését egy tereléssel.

– Nem kéne befejeznünk az egyetemet, mielőtt babaválasztásra adjuk a fejünket? – hervadt le a vigyora, védekezően megemelve a kezét. – Nem élénk és kalandoznánk egy kicsit, mielőtt lekötjük magunkat?

– Huszonkét éves vagyok. Ki tudja, meddig tart, mire összejön a baba. Meddig kéne még várnom, míg kifutok az időből?

– Lassíts! Ne beszélj hülyeséget! Attól te még rohadt messze vagy – túrt bele idegesen hosszú, sötét hajába. Ez úgy tűnt, nem volt elég, ezért kiengedte, majd újra összefogta egy hajgumival a tarkóján. – Megértem, hogy a körülmények miatt úgy érzed, összeomlott a világod. Állandóságra, biztonságra vágysz, de hidd el nekem, erre nem a baba a megoldás!

– Hát mi?

– Nem tudom, kérdezz meg egy pszichomókust.

– Meddig akarsz még várni? – távolodtam el a simogatni készülő keze elől, az íróasztalom szélére ülve.

– Maximum öt évet kérek – húzta vissza a kezét bosszankodva. – Csak addig toljuk, kérlek, ezt a kérdést! Most vagy fiatal, édes, most kell kalandozni, utazgatni... ezt egy baba mellett nem tudjuk...

– Miért nem? – sóhajtottam ingerülten, hogy már

megint itt tartunk, a szemöldököm kérdően felhúzva.

– Ne duzzogj, édes, ezt már annyiszor megbeszéltük! Fiatalok vagyunk, be akarjuk fejezni az iskolát. A diploma után különböző terveink vannak... elég lesz azokat összeilleszteni...

– Nekem nincsenek...

– Dehogynem! Ha elmész Adriannával és a színjátszó csoporttal arra a versenyre októberben, új lehetőségeket hozhat, és... vagy tovább tanulsz, ahogy az nemrég felmerült...

– Érdekes, eddig ezt is ellenezted – jegyeztem meg nyersen, felvéve az éjjeliszekrényemről a fél literes vizes üveget.

– De te szeretnéd, tehát...

– Na, persze – ingattam rosszállóan a fejem, miközben meghúztam az üveget. Szó nélkül a konyhába vonultam, hogy megtöltssem a kiürült üvegem. Chris komótosan jött utánam.

– Ez nem duma, édes. Ez lenne az okos döntés. Én megértem, hogy vágsz egy babára, de gondold végig, mivel jár! Két évvel vagyok idősebb, de... Nekem nincs biztos fedél a fejem felett, mert még a szüleimnél lakom. Nincs stabil jövedelem, miből tartanálak el titeket?

– Senki nem mondta, hogy neked kell eltartani minket – vágtam vissza egyre ingerültebben.

– Ez a férj, a pasi dolga.

A csengő éles hangja nyomta el Chris válaszát. Chris zavarodottan pillantott fel, a beszélgetés feszültsége a levegőben lógott.

– Ki az? – kérdeztem dühösen, de ő már az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

Rebeka állt az ajtóban, kezében egy csokor friss virággal.

– Sziasztok! Áramszünet van a boltban. Gondoltam,

megleplek! – mondta. Belépett, pozitívabb rezgésekkel megtöltve a teret.

Chris arca elkomorult. Rebeka mosolya mintha eloszlatta volna a szobában fellelhető sötét fellegeket.

– Mi a baj? – kérdezte Rebeka pillanatok alatt felmérve a helyzetet.

Chris rám nézett, majd vissza Rebeka felé.

– Csak egy kis vita, mint mindig – felelte, próbálva elrejteni a csalódottságát.

Rebeka fürkészőn végigmért minket.

– Miért nem mondjátok el, mi a probléma? – A virágcsokrot a konyhaasztalra tette, a szekrény tetejéről lehorgászott vázába. – A virágboltban mindent is meg tudtunk oldani. Úgy érzem, itt valami komoly dolog van.

Figyelmeztetően Chris-re pillantottam. Chris mélyet sóhajtott. Láthatóan vívódott, hogy mit mondjon.

– Kornélia csak a jövőről beszél, hogy minél előbb szeretne gyereket – bökte ki végül, az arca komorabb lett.

Dühös tekintettel néztem rá. Most ezt miért kellett? Tudja nagyon jól, hisz már ezerszer elmondtam neki, hogy csak a legszükségesebbekbe avatom be Rebekát, mert elegendem van abból, ahogy mindig beleszól az életembe. Rebeka arckifejezése megváltozott. A szemeiben aggodalom tükröződött.

– Te mit gondolsz erről, Chris? – kérdezte, már nem a fesztelenség hangján.

Chris elfordította a tekintetét, és egy pillanatig hallgatott.

– Én... nem tudom, Rebeka. Fiatalok vagyunk, talán előbb el kéne végeznünk az iskolát – mondta végül, de a hangjában érezhető volt a határozatlanság.

– Kornélia, te mit szeretnél? – fordult felém Rebeka, rövid töprengés és beleegyező bólintás után, miközben a szemeiben szimpátia és megértés volt.

Ahogy Rebeka tekintete rám irányult, éreztem, hogy minden mondatomnak súlya van.

– Én... azt szeretném, ha dönthetnék az életemről anélkül, hogy mindenki más beleszólna. De nem tudom, hogy ez lehetséges-e – mondtam. A szívem a torkomban dobogott. Kétségbeesetten vágytam arra, hogy érezzem, a kezembe veszem az irányítást, de Chris szavai, a jövőképe, mindent összezavart. – Visszatérve, Chris, ki a fene beszélt itt házasságról? Mert én biztosan nem. Igen, elegendem van ebből a csapongásból, ebből a bizonytalanságból, de...

– Én, mert nálam ez a kettő kéz a kézben járnak – jelentette ki ellentmondást nem tűrően, amire felkaptam a fejem. – Nem térhetnénk vissza a nyári tervekhez? – lépett előm kérlelően, az állam megemelve, hogy a szemembe nézhessen.

– Tehát lássuk, jól értem-e? Nem gördítesz akadályt az októberi verseny elé, ha leveszem a napirendről a babakérdést? – kaptam el a fejem a két kezéből. Lehunyta a szemét, zajosan fújta ki a levegőt, majd újra a szemembe nézve némán bólintott.

– Elmész te a picsába! Nincs szükségem se az engedélyedre, se a hozzájárulásodra. Ahogy a babakérdés kapcsán se.

– Kornélia, ez mit akar jelenteni? – kérdezett vissza elkerekedett szemmel Chris.

– Értsd, ahogy akarod! – tártam ki előtte szélesre az ajtót. Tétován bámult rám: most tényleg kidobom? Tényleg ez az utolsó szavam – olvastam le az arcáról.

– Ha elfogadsz egy tanácsot, inkább a röpke három hónap múlva esedékes versenyre koncentrálj! Hívj, ha észhez tértél, és meg tudjuk normálisan beszélni – lépett hozzám, megcsókolta a homlokom, majd távozott.

Rebeka a virágokra nézett, aztán vissza rám.

– Ne feledd, mindig számíthatsz rám – mondta. A hangjában megbújó támogatás felmelegítette a szívemet. A feszültség és a bizonytalanság, ami eddig körülvett, most már nem tűnt olyan elviselhetetlennek. Ahogy elköszöntem Rebekától, egyre inkább azon kaptam magam, hogy a gyerekvállalás kérdése visszatér a gondolataim gyűjtőpontjába. Az izgalom és a kétségek összekuszálódtak bennem, ahogy a színház felé haladtam egy megbeszélésre...

A harminc fős csapatunk izgatott moraja lengte be a vidéki Nemzeti Színház előcsarnokát 2012. október 13-án, pénteken. Mindenki kíváncsian jártatta a tekintetét a diszkrét fényben úszó, tágas helyiségen. Élénk beszélgetésekbe merülve, vagy a színpompás, nonfiguratív mintával díszített mozaikpadlót tanulmányozva. Hallottam, hogy valaki halkán megjegyzi, mennyire dominálnak a kék, az óarany és a sötétbronz színek. Én még kéket ugyan nem láttam, de nem fogok vitatkozni. Szép és mutatós, ahogy a természetes alapanyagokkal játszanak.

A tömegtől kissé távolabb, az egyik márványoszlop mellett álltunk Alexával, aki szórakozottan beletúrt rövid, vörös hajába, miközben Nikinek mesélt egy gólyáról. Már hallottam a történetet a vonaton, így csak fél füllel figyeltem rájuk. Megrezgett az oldalamhoz szorult táskám. Előkotortam a telefonom. „Ha odaértél, hívj! Ha van két perced, hívj! Mindegy, mikor, csak beszéljük meg!” – olvastam az érkezett üzenetet. – Jaj, Chris, ezt tegnap kellett volna – suttogtam elkeseredetten. Válasz nélkül visszadobtam a telefont a táskába. A vonaton gondolkodtam Chris-szel folytatott vitánkról. A szívem nehezen zökkent vissza a normális kerékvágásba. Az izgalom, ami a színházi előadás miatt feszített, keveredett a kétségekkel, amelyek a jövőmet és a döntéseimet övezték.

Elfordultam, átsiklott a tekintetem a falakon lévő

gyönyörű üveg és arany berakások részletein. A fekete szőnyeggel burkolt, karzatra vezető lépcsőt vettem szemügyre. Ahol éppen egy harminc év körüli elegáns férfi lépdelt lefelé. Elnézett a tömeg feje felett. Összeakadt a pillantásunk. Hollywoodi mosolyra húzta a száját. Hófehér fogai kivillantak dús ajka mögül. Mosolygós, szürkés-kék szemében elismerés csillant. Hosszú perceknek tűnt, pedig csak pár másodpercig tartottuk a szemkontaktust. Mintha ezer pillangó költözött volna a gyomromba a pillantásától.

Éreztem, ahogy elpirulok, ettől olyan zavarba jöttem, hogy lesütöttem a tekintetem. Mint mindenki más, én is megnéztem az erősebb nem képviselőit. De három éve, mióta összejöttünk Chris-szel, ennél tovább nem merészkedtem. De őt nem tudtam figyelmen kívül hagyni. A belső kisördög azt súgta, lehet, nem is akarom?! A pillantásunk találkozása szinte felrázott. Chris-szel folytatott vitánk még mindig a fejemben járt. De a férfi mosolya egy pillanatra elfeledtette velem a kétségeket...

Alexa finoman megérintette a karomat.

– Kornélia, te nem is figyelsz rám – méltatlankodott.

– Ne haragudj, de... Ki ő? Velünk van? – kérdeztem felnézve Alexára, óvatos kíváncsisággal a férfi felé intve.

– Igen, ő Kiss Szabolcs – válaszolta Alexa.

– Kiss, azaz ...? – töprengtem félhangosan.

– Igen, ő Adrianna férje.

A társulatvezetőre pillantottam, aki tőlünk néhány lépésnyire éppen utasításokat adott a többieknek. Kissné Kovács Adrianna, a hobbi színjátszó csoport vezetője, nem mellesleg az egyetem előadótanára, aki a harmincas évei közepe felé járt. Magas, karcsú alakja légiesen könnyednek tűnt az ormótlan oszlopok mellett. Hibátlan kreol bőrével, hosszú, egyenes szálú, gesztenyebarna hajával és kék szemeit jól kihangsúlyozó dús műszem-

pilláival vonzotta a sóvárgó, epekedő férfi szemeket, nem kevésbé az irigy női pillantásokat. Gyönyörű és magabiztos...

– Basszus, ez az én formám – motyogtam kissé csalódottan, de a csalódottság mellett egy új érzés is megjelent bennem. A vonzás, amit Szabolcs iránt éreztem, ellentétben állt a Chris-szel való bizonytalanságommal. – Miért nem láttam Szabolcsot eddig a vonaton vagy a sulinál, ahol találkoztunk?

– Mert csak a színház előtt csatlakozott hozzánk.

– Ismered?

– Csak látásból. Sokszor bejött Adriannához az egyetemre. Apropos, Kissné! Szóltál már neki? – terelte más vizekre a beszélgetést Alexa.

– Nem, még nem. Fogalmam sincs, mitévő legyek.

– Ezt hogy érted? Csak nem úgy, hogy...?

– Megértem, hogy sok megbeszélőnivalótok van, de ha csatlakoznátok a többiekhez, esetleg elkezdhetnénk a próbát – lépett hozzánk Adrianna, kék szeme hidegen villant rám.

– Elnézést – szabadkozott Alexa.

Odapillantottam, ahol az előbb láttam a férfit, de már nem volt ott senki.

– Valami baj van, Kornélia? – tudakolta Adrianna.

– Beszélünk kellene – vágtam rá hirtelen ötlettől vezérelve.

– Szerintem nem ez a megfelelő pillanat – szólt közbe Alexa bátortalan hangon, óvatosan körülnézve.

– Rendben, gyere velem egy nyugodtabb helyre! A többiek készüljenek! – kiáltotta oda Adrianna a társulat tagjainak.

– Gyere te is! – ragadtam meg Alexa kezét.

– Minek? – döbbent meg a barátnőm.

– Mert nélküled nem tudom végigcsinálni.

– Francba is... – nyekeregte Alexa, de szófogadóan követett.

Adrianna egy emelettel feljebb lévő folyosóra vezetett minket a lépcsőházon át, amelynek végén egy ajtó állt. A szívem a torkomban dobogott, ahogy beléptem a kis irodába; tudtam, hogy innen már nincs visszaút.

A helyiség puritán volt, távol az előcsarnok pazar látványától. Egy íróasztal, két szék és a jobb oldalon egy sötétkék, bársonyhuzatú kanapé állt, míg a bal oldalon egy magas iratszekrény foglalt helyet. Az íróasztal mögött egy ismerős alak ült: az előcsarnokban kiszemelt magas, szőke férfi éppen a laptopján írt.

A gyomrom csomóra zsugorodott, amikor rádöbben-tem, hogy a legféltettebb titkomat éppen a jóképű idegen előtt kell elmondanom.

– Ismeritek a férjemet? – érdeklődött Adrianna.

A férfi felpillantott. Szenvtelenül végigmért minket, kezdve Alexával. Mindketten alkalomhoz illő kosztümöt viseltünk: az övé vékony, nőies sziluettjét kihangsúlyozó zöld szoknyás, az enyém fekete nadrágos. A férfi kutató pillantása végül megállapodott rajtam. Újra éreztem Szabolcs tekintetének súlyát. Az a korábbi találkozás emléke, amely még mindig élénken élt bennem, most valósággá vált. A szívverésem felgyorsult, ahogy rájöttem, hogy most nem csak egy pillantásról van szó, hanem arról, hogy itt kell megosztanom a legféltettebb titkomat egy olyan házaspárral, akiket alig ismerek.

– Még nem volt szerencsénk – hadarta Alexa, finoman megszorítva a karomat.

Bizonyára nem kerülte el a figyelmét, a férfi méregető pillantása, amit most sem hagytam viszonzás nélkül. Éreztem, ahogy az arcomba szökött a vér.

– Sziasztok, Szabolcs vagyok – állt fel a férfi. Széles mosolyt villantva nyújtotta felénk a kezét. Alexa lendületesen, míg én bátortalanul fogadtam a kézfogást. Ahogy a tenyerem az övébe simult, mintha áram járta volna át

a testemet. Zavartan elrántottam a kezemet. Körülnéztem, mintha hirtelen ezernyi látnivaló akadt volna a nyomorult kis irodában.

– Ők Molnár Alexa és Szabó Kornélia – mutatott be minket Adrianna. – Magunkra hagynál minket egy percre?

– Nem szükséges – szólaltam meg végre nyugtalanul.

– Rendben, akkor hallgatlak – bólintott Adrianna, a kanapéra mutatva.

Engedelmesen leültünk, Szabolcs pedig visszatért az asztalhoz.

– Az a helyzet... – kezdtem bátortalanul, a barátnőmre pillantva. Alexa a nemtetszését kifejezve mereven bámult egy pontot a sarokban. Nagy levegőt vettem, visszafordultam Adriannához.

– Ez az utolsó előadás, amiben részt tudok venni, mert...

– Mert? – türelmetlenkedett Adrianna, ahogy szokott.

– Mert végre összejött... babát várok – nyögtem ki nagy sóhajjal.

– De... hát ez nagyszerű! – lelkesedett a nő a férjére tekintve. Meggondolatlanul követtem a pillantását. Szabolcs felkapta a fejét, de nem a feleségére, hanem rám fókuszált. Hirtelen azt éreztem, hogy Adrianna is észrevette előcsarnoki szemezésünket. Csodás!

– Persze, nem az, hogy itt akarsz hagyni minket – kapta maga elé a kezét Adrianna csaknem mentegetőzve. – Hanem a baba. Akkor sem maradnál, ha olyan darabokat válogatnék össze, amiben te is játszhatnál? És az egyetem?

– Az egyetemet mindenképp folytatom. A színjátszást... a munkámtól függően még meggondolom – döntöttem hirtelen, engedve a merev testtartásomból. Szóval még sincs veszve minden. Adrianna számít rám. Semmiről nem kell

lemondanom a pocaklakó miatt, maximum újratervezést igényel a dolgok megszervezése. Ez a tudat megkönnyebbüléssel töltött el.

– Helyes. Hányadik hétben jársz?

– Az elsődleges vizsgálatok szerint úgy nyolchetes lehetek. Június elejére várható a szülés.

– Ha bármiben segíthetek, fordulj bizalommal hozzám! A többit később megbeszéljük! Gondolom, még a többiek nem tudják?

– Nem, egyelőre nem is szeretném nagydobra verni.

– Rendben, tőlem nem tudja meg senki. Menjetek, készüljétek a próbára! Ha bármi gond van, szólj!

– Köszönöm – sóhajtottam megkönnyebbülten, majd egyszerre pattantunk fel Alexával. Kopogó cipősarkakkal kisiettünk a helyiségből.

A fenekemen éreztem Szabolcs pillantását, amitől különös forróság öntötte el a testemet.

Második fejezet

Az irodából jobbra visszaértünk a lépcsőházba. Két emelettel lejjebb, a sötétebb folyosó végén lévő öltözőbe mentünk. Csak egy cinkos pillantást váltottunk Alexával, ahogy beléptünk a tágas helyiségbe. Az illat, amelyet egy láthatatlan illatosító ontott, ismeretlen volt számomra. Villódzó neonfényben, halk morajlással duruzsolva öltözködtek a lányok. A szoba tele volt a színház izgalmával.

– Szomorúan halljuk, Kiselefánt, hogy itt hagysz minket – kezdte a szokásos szurkálódását Papp Tünde, amikor beléptünk az öltözőnek kijelölt nagy terembe.

Egy pillanatra megtorpantam, ahogy nagy levegőt véve végigmértem. Csak melltartó és bugyi volt rajta. Így legalább látszott, hogy nő. Tünde ugyanis lapos, mint az Alföld. Sem a vállig érő Kleopátra-frizura, sem a kilónyi smink nem segített a markáns vonásain. A legnagyobb gondom azonban az volt, hogy ő egy rosszindulatú kavarógép.

– Látom, még mindig a régi meséidnél tartasz – vágtam vissza, miközben elsétáltam mellette.

Szerencsére az öltöző távolabbi sarkában találtunk egy üres szekrényt. Mi is készülődni kezdtünk a próbára. Levettük kosztümjeinket, belebújtunk a nekünk kiosztott jelmezekbe. Mennyivel jobban szerettem azokat a próbákat, ahol még nem volt díszlet és jelmez! Bár aláírom, fontos tényező mindkettő. Ezúttal, az égnek hála, nem elefánt leszek, húztam el a számat, hanem Szerény nevű tündér.

A halványkék tüllszoknya rojtjaival viaskodva hallottam a hátam mögött a pusmogást. Sejtettem, hogy a többiek megint rólam beszélnek, de egyelőre türtőztettem magam. Mindig kerültem a konfliktusokat, abban a hit-

ben ringatva magam, hogy így hamarabb leszállnak rólam. de talán itt az ideje, hogy végre kiálljak magamért. Tudtam, hogy az szűrja a szemüket, hogy rendszerint kihúzom magam a klikkesedéseikből, a kis játszmáikból. Irigyek voltak, mert tízből hétszer Adrianna nekem osztotta a főszerepet. Ami pillanatnyilag megfelelt nekem, mert ideig óráig fenntartotta az újdonság, a változatosság utáni vágyamat.

– Tünde, hagyd abba! – csattant fel Alexa, türelme fogytán. Ismét magára vállalva az oly sokszor ráosztott felügyelő szerepet.

– De hogy pont azért, mert hülye módon bekaptad a legyet, ráadásul... – folytatta Tünde, mit sem törődve Alexával.

– Ráadásul micsoda? – kérdeztem ingerülten, megpördülve.

– Pont a tanárod férjétől? – fejezte be szenvtelenül Tünde, közelebb lépve hozzánk, hogy azért az egész öltöző ne hallja.

– Elment az eszed! – emeltem meg a hangomat, immár dühösen becsaptam a szekrény ajtaját, és nekitámaszkodtam.

Hányinger tolult a torkomba az idegtől. Éreztem, hogy megszédülök. Lehunytam a szemem, a szekrénynek döntve a fejem. Lassan nagy levegőket vettem. Ökölbe szorítottam a kezem. A körmeimet a tenyerembe mélyesztettem, hátha a fájdalom eltereli a figyelmemet az émelygésről. A titokzatos illatosító fura, édeskés szaga keveredett a lányok parfümjeivel és a ruhákból áradó öblítő illatával. Legszívesebben kirohantam volna az öltözőből, hogy friss levegőt szívjak. Hirtelen nyílt az ajtó, Adrianna és a másik kísérő, Horváth Regina lépett be az öltözőbe.

– Mi folyik itt, hölgyeim? – kérdezte Adrianna szigorúan körbenézve.

Alexa válaszolt helyettem, talán kicsit hangosabban, mint kellett volna, mert én csak a fejem ingattam.

– Semmi, csak Tüncike hozza a formáját – vetett közben a lányra egy „ez megint a te hibád” pillantást –, öszszehord mindenféle hülyeséget.

– Először is, vegyünk vissza egy kicsit a hangerőből! – kérte higgadtan Horváth tanárnő mellém lépve.

Elöntött a düh, elegem lett az állandó suttogásból. Eddig én voltam a jókislány, aki visszavett a hangerőből, és ezzel szépen elértem, hogy még jobban rám szálljanak a többiek. De azért mindent én sem tűrök el! De most elhatároztam, hogy megvédem magam.

– Tudod mit, Tüncike, semmi közöd a magánéletemhez. Ami pedig a feltételezésedet illeti... – kezdtem, majd egy pillanatnyi habozás után folytattam –, ha nem tudsz valamit, akkor ne találgass!

– Kornélia, ez nem éri meg – szakított félbe Alexa.

– Dehogynem! – kaptam a barátnőm felé a fejem. – Tüncike, kíváncsi vagyok rá, hogy ezt a híresztelést az érintettek előtt is meg mered-e ismételni.

– Kérem, hölgyeim! – csendesített minket elképedt arcú Adrianna. – Na, gyerünk! – nógattam Tündét mellé lépve.

Nagyjából egy magasak voltunk, de testalkatra én voltam az erősebb. Bár nem akartam verekedni, de ha kell, szívesen betakarom Tündét. Az öltözőben érezhetően megfagyott a levegő, talán még a hőmérséklet is süllyedt néhány fokot. A lányok döbbent tekintettel figyeltek minket a szekrények mellől, nem voltak hozzászokva, hogy visszadumálok.

– Kornélia, kérlek! Hallgatunk, Tünde! – biztatta Adrianna.

– Nem akartam semmit mondani – visszakozott halkan Tünde.

– Hát látod, ez vagy te! Egy beképzelt, gyáva, szarkeverő... – förmedtem rá dűhtől fuldokolva, immár komolyan elgondolkodtam rajta, hogy beverek egyet a markáns vonások közé. Majd eszembe jutott, hogy talán jobb lenne ezt másként kezelni.

Tünde a földre meredt. Az arca elsápadt, vékony szája széle megrándult, enyhén lefelé konyult, mint aki mindjárt sírni kezd. Fogalmam sem volt, hogy ez csak színjáték, amivel a bőrét mentené, vagy valóban bánta a dolgot. De már nem érdekelt. Adrianna figyelme sem kerülhette el a helyzet súlyosságát.

– Alexa, vidd ki, kérlek, levegőzni egy kicsit! – javasolta, majd felém biccentett. – Gyere, Kornélia! – lépett mellém engedelmesen a barátnőm, megérintve a karomat.

A tudat, hogy esetleg Tündét sajnálják, csak olaj volt a tűzre. Immár az sem érdekelt, ha kirúgnak a társulatból. Olyan közel léptem a deszka alkatú lányhoz, hogy szinte összeért az orrunk, úgy sziszegtem az arcába: – Még valami, Tüncike. Egy aprócska infó, ami borítja a...

– Hagyd, Kornélia! – húzta meg egy kicsit erősebben a karomat Alexa. – Nagyjából tíz perce csak, hogy megismertem az általad hírbe hozott fiatalembert. Talán ajánlatos lenne tisztában lenned azzal, hogy mielőtt terjesztenél valamit, érdemes utánajárni a tényeknek. Az is dicséretes lenne, ha saját házad táján söprögetnél és...

– Menj, kérlek! – szakított félbe idegesen Adrianna.

Adrianna tekintete súlyos volt. Elég volt a drámából. Egyszeriben megértettem, hogy ez a dolog nem csak rólam szól, neki is kellemetlen. Végignéztam a döbbenten bámuló lányokon, kicsit tétován, de engedelmesen hagytam, hogy Alexa kiterelgessen az öltözőből.

Némán dült bennem a harag, amint átvágtunk a gondozott, virágokkal, tujákkal övezett parkon. A szökőkút

mellett elsiettünk, most valahogy nem tudtam a csodájára járni. Beléptünk a szálláshelyünkként szolgáló épületbe. Lényegesen kisebb volt az előzőnél. Az előcsarnok gazdagon díszített fényképekkel és szobrokkal. A falak mentén hatalmas ablakok ontották a fényt a bézs színű járólapra, amitől mesebeli hercegnőnek éreztem magam a királyfi palotájában.

Az előcsarnok jobb hátsó részén egy vendéglátó egység nyújtott kulináris élvezeteket az itt megszálló színészeknek. Alexa kérdőn felhúzta szemöldökét, hol a büfére, hol a lépcsőre pillantva.

Egyelőre a düh táplált, így rá sem bírtam nézni az ételre. Lendületes léptekkel vágtam át a csarnokon, az emeletre vezető lépcsőhöz sietve. Minden egyes lépcsőfordulóban és folyosón számos egzotikus növényfaj, szorgos kezek által gondosan ápolt egyede virított.

Befordultam az első emeleten egy óriási szobába. Oda-siettem az ablakhoz legközelebbi asztalhoz. Lerogytam egy székre. Alexa mellém telepedve, végigsimított a karomon.

– Miért ide jöttünk? – kérdeztem, miközben körbenéztem. Négy-négy egyszemélyes ágy volt elhelyezve. Mind-egyik mellett éjjeliszekrény. A fehér falakon kisebb-nagyobb képek, festmények diszelegtek. A legtöbb valamilyen színházi jelenetet ábrázolt. Az ajtók és ablakok mellett szekrények sorakoztak.

– Mert közel van, nyugis és tiszta, valamint az öltözőben maradt a kulcsunk. Higgadj le egy kicsit! – tanácsolta Alexa.

– Hogy a francba nyugodjak meg? Az baromira nem érdekel, rólam mit dumál, de miért kellett másokat is belekevernie? Mi van, ha hisznek neki, és családi perpatvar lesz belőle?

– Ne izgasd és pörgesd fel magad! Gondolj a picire!

Egyikötőknek sem jó, ha idegeskedsz! Ne foglalkozz vele. Miért céloztál rá Adriannának?

– Csak hogy ő is tisztában legyen vele, hogy az a ribanc miket híresztel a férjéről. Meg sem kértem, honnan tudja!

– Szerintem kihallgatta, mikor elmondtad Adriannának.

– Bejöhetek? – kérdezte egy férfihang, mire ijedten kaptam a fejem az ajtó felé, majd vetettem egy „ez most komoly” pillantást Alexára.

– Persze, gyere csak! – mondta gyorsan Alexa. Idegesítő borzongás futott végig a gerincemen. Feltűnésmentesen, még az asztal takarásában a szoknyámba töröltem izzadt tenyerem. Váratlanul rám törő zavaromban felpattantam, majd az ablakhoz sétáltam, mintha kiakarnék lesni rajta.

– Alexa, Adrianna kéri, hogy menj vissza az öltözőbe!

– Rendben leszel? – fordult hozzám felállva Alexa.

– Igen, ne aggódj! – bólogattam bizonytalanul.

Alexa a rá jellemző gyorsasággal, nesztelenül távozott.

– Maradhatok, vagy szeretnél egyedül lenni? – kérdezte Szabolcs még az ajtóban állva. A válaszom egy nem túl elegáns, feszélyezett vállrándítás volt. A férfi leült az egyik asztalhoz. A mellényzsebéből kivett tollal írogatni kezdett az asztalon heverő üres papírra. Az ablaknál állva hallgattam a toll sercegését, ahogy suhant a papíron. Idegesen jártattam a szemem az utca forgalma és a járdákon sétáló emberek között. Mély levegőket vettem, majd hosszan kifújtam. Úgy rémlik, nem járt senki a folyosón, az ajtó is be volt csukva, amikor elmondtam Adriannának. Akkor honnan a fenéből tudta meg Tünde? Semmi közöm hozzá, de nem akarom, hogy velem összefüggésben alakuljon ki köztük vita. Még ilyet, hogy... egy nős férfitől...! – temettem az arcom a tenyerembe, az ablakpárkányra könyökölve. Ez egyszerűen agyrém.

– Gyere! – fordult felém, miközben felállt, és a zsebébe süllyesztette a papírt, amire írogatott.

– Hova?

– Egy kevésbé szem előtt lévő helyre.

– Miért is? – érdeklődtem elgondolkodva, miközben sanda oldalpillantást vetettem rá: mit akar tőlem?

– Mert erre kérlek?

– Vissza kell mennem a próbára – ellenkeztem, és az ajtó felé indultam.

– Ebben igazad van, de össze kell szedned magad, hogy a dolgodra tudj koncentrálni – lépett elém, és megérintette a karomat. Kellemes érzés volt, ahogy az erős férfi ujjak a csupasz bőrömet simogatták.

– Ezt hogy mozditja elő egy másik helyszín?

– Kisebb, szolidabb, barátságosabb, jobb – sorolta türelmesen. Nagyot sóhajtottam. Félszegen engedelmeskedtem. Kiléptünk a folyosóra, de nem balra, a lépcsőházhoz indultunk. Jobbra, a többi szoba ajtaja előtt lépkedtünk a halványkék, durva szövésű futószőnyegen, amely diszkréten tompította lépteink zaját. Csendes volt a folyosó, nem hallottam emberi neszezést a közelben. A falak barátságos, sárga színe azt az illúziót keltette, mintha napfényben úszna a közlekedő, pedig csupán a mennyezeti lámpák világítottak. Nagyokat szippantottam a friss, tiszta levegőbe. Jobbról és balról is ajtók nyíltak, melyeken számok jelezték a lakóknak, hol szállásolták el őket. A folyosó végén jobbra fordultunk. Szabolcs cinkos mosollyal benyitott a huszonkilences szobába. Mire készül?

– Szabad ezt nekünk? – Tétován léptem át a küszöböt. Nyugtalanul pillantottam körbe. A szoba kisebb volt, mint az előző. Az erkéllyel és a törpepálmával, valamint az elmaradhatatlan könyvespolccal, barátságosabb, otthonosabb képet mutatott.

– Nem csinálunk semmi illegálisat. Mi történt? Szeret-

nél róla beszélni? – törte meg a bámészkodó csendet Szabolcs, ismét az asztalhoz telepedve. Én az ablakhoz léptem, háttal neki, hogy ne lássa az arcomat. Az émelygés alábbhagyott kissé, de a gyomrom egy csomóban volt. Torkomban egy hatalmas gombóc, szememet pedig égették a sós könnyek. Mivel nem válaszoltam, így folytatta:

– Mi dühít ennyire?

– Hagyjuk! – legyintettem lemondóan. Néhány engedetlen könnycsepp gurult le az arcomon, amit gyorsan letöröltem.

Szabolcs fürgén mellettem termett. Karomat megragadva, ellentmondást nem tűrően megperdített, hogy felé forduljak. Szemem lehunyva, lehorgasztottam a fejem. Gyengéden az állam alá nyúlt, és határozottan megemelte a fejem. Amint belenéztem a szürke szempárba, remegni kezdett a lábam. Úgy éreztem, mintha minden erő kifutott volna a végtagjaimból. Egyszerre volt ijesztő és felemelő, ahogyan magához húzott, átölelt. A hátamat simogatva vigasztalt. Biztonságban éreztem magam. A gerincemen ismét végigfutott valami kellemes bizsergés, de nem törődtem vele. A meleg, barátságos érintésnek köszönhetően megnyugodtam. Néhány pillanat elteltével Szabolcsra néztem. Kerestem a szürke szempárban a szánalmat és a megvetést, amit az ostoba viselkedésem miatt megérdemelnék, ehelyett vágy tüzét láttam a férfi tekintetében. A szívem a torkomban dobogott. Szinte mágnesként vonzott magához a buja száj. Hangosan kaptam levegő után. Talán bátorításnak vette a sóhajomat, mert lassan ráhajolt az ajkamra. Amint a szája az enyémhez ért, mintha villám járta volna át a testemet. Önkéntelenül is lehunytam a szemem. A nyelve finoman, akadálytalanul siklott a számba. Nyelveink kezdetben óvatosan, lassan, majd játékosan, végül pedig hevesen simogatták, csalogatták táncba egymást. A csókja szenvedélyesen

édes, mint a méz. Magam sem tudom, miért, de ugyanolyan féktelenül kóstoltam az ajkát, ahogy ő az enyémet. Közelebb húzott magához. Nyakát átkarolva a hajába túrtam. Belenyögött a csókba. A fenekemet megfogva, az altestünk közül is kiszorított minden oda nem illő részt.

– Ne, ezt nem tehetem! – tértem magamhoz ijedten a kábulatból, miközben kibontakoztam az ölelésből, elhárítva Szabolcstól.